

tásáról. S ezzel — azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom — meg lehettünk, meg lehetünk elégedve. De érezhetjük-e ugyanezt Lukács hazai fogadtatásával kapcsolatban? Nem tékoznánk-e el egy komoly, világszínvonalú gondolkodói teljesítményt, ha mi nem olvasnánk Lukácsot?

A szegedi Lukács-kör alapító tagjainak (többek között a sajnos fiatalon elhunyt Karácsonyi Péternek és Rákai Istvánnak is) mindig is meggyőződése volt, hogy a marxizmus „hivatalossága” által nem védett Lukácsot úgy lehet tanulmányozni, hogy nem kell mindig feltétlenül jót, *csak* jót mondani róla, hanem lehet, s olykor kell is bírálni koncepcióját. Ezt pedig műveiből és a műveiben mindig jelenlevő XX. századi történelemből lehet és kell kiolvasni, indítani. Lukács munkássága tehát ma is alkalmas arra, hogy ha megpróbálunk megmérkőzni vele, mi is „megmérettessünk”.

Az 1989. november 16—17-én megtartott szegedi szimpozion egyértelműen bizonyította: folytatni kell „megmérettetésünket”, hiszen sok itt még a megválaszolatlan kérdés.

HADNAGY CSABA GRAFIKÁJA